

एकाहाद्व्यनाशोऽत्र ध्रुवं व्यसनमेव च । अभुक्ताशश्चार्थानां वाक्पाख्यञ्च केवलं । १०५
 एतच्चान्यच्च कौरव्य प्रसङ्गिकदुःकोदयं । द्यूते ब्रूयां महाबाहो समासाद्याविकासुतं ।
 एवमुक्तो यदि मया गृहीयाद्वचनं मम । अनामयं स्याद्धर्मस्य कुरुणां कुरुवर्द्धन ।
 नचेत् स मम राजेन्द्र गृहीयान्मधुरं वचः । पथञ्च भरतश्रेष्ठ निगृहीयां बलेन तं ।
 अथैनमपनीतेन सुहृदो नाम दुर्हृदः । सभासदोऽनुत्तैरंस्तांश्च हन्यां दुरोदरान् ।
 असान्निध्यन्तु कौरव्य ममानर्त्तैस्त्वभूत्तदा । येनेदं व्यसनं प्राप्ता भवन्तो द्यूतकारितं । ११०
 सोऽहमेत्य कुरुश्रेष्ठ द्वारकां पाण्डुनन्दन । अश्रापं त्वां व्यसनिनं युयुधानाद्यथातथं ।
 श्रुत्वैव चाहं राजेन्द्र परमोद्विग्नमानसः । त्वर्लभभागतोऽस्मि त्वां द्रष्टुकामो विशाम्यते ।
 अहो कृच्छ्रमनुप्राप्ताः सर्वे स्म भरतर्षभ । सोऽहं त्वां व्यसने मग्नं पश्यामि सह सोदरैः ।
 इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्वणि अर्जुनाभिगमनपर्वणिवासुदेववाक्ये त्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥
 ॥ युधिष्ठिर उवाच ॥ असान्निध्यं कथं कृष्ण तवासोदृष्टिनिन्दन । कचासोदिप्रवासते किञ्चाकार्षीः प्रवासतः ।
 ॥ कृष्ण उवाच ॥ शाल्वस्य नगरं सौभं गतोऽहं भरतर्षभ । निहन्तुं कौरवश्रेष्ठ तत्र मे शृणु कारणं । ११५
 महातेजा महाबाहुर्षभः स राजा महायशः । दमघोषात्मजो वीरः शिशुपालो मया हतः ।
 यज्ञे ते भरतश्रेष्ठ राजसूयेऽर्हणां प्रति । स रोषवशमापन्नो नामृष्यत दुरात्मवान् ।
 श्रुत्वा तं निहतं शाल्वस्तीव्ररोषसमन्वितः । उपायाद्वारकां शून्यामिहस्थे मयि भारत ।
 स तत्र योधितो राजन् कुमारैर्दृष्टिपुङ्गवैः । आगतः कामगं सौभमाहृत्यैवं नृशंसवत् ।
 ततो दृष्टिप्रवीरांस्तान् बालान् हत्वा बह्वंस्तदा । पुरोद्यानानि सर्वाणि भेदयामास दुर्मतिः । १२०
 उक्तवांश्च महाबाहो कासौ दृष्टिपुङ्गवः । वासुदेवः स मन्दात्मा वसुदेवसुतो गतः ।
 तस्य युद्धार्थिनो दर्पं युद्धे नाशयिताऽस्यहं । आनर्त्ताः सत्यमाख्यात तत्र गन्ताऽस्मि यत्र सः ।
 तं हत्वा विनिवर्त्तिष्ये कंसकेशिनिस्सुदनं । अहत्वा न निवर्त्तिष्ये सत्येनायुधमालभे ।
 कासौ कासाविति पुनस्तत्र तत्र प्रधावति । मया किल रणे योद्धुं काङ्क्षमाणः स सौभराट् ।
 अद्य तं पापकर्माणं क्षुद्रं विश्वासघातिनं । शिशुपालवधार्थमाह्वयामि यमचरं । १२५
 मम पापस्वभावेन भ्राता येन निपातितः । शिशुपालो महीपालस्तं बध्मिष्ये महीतले ।
 भ्राता बालश्च राजा च नच संग्राममूर्द्धनि । प्रमत्तश्च हतो वीरस्तं हनिष्ये जनार्दन ।
 एवमादि महाराज विलप्य दिवमास्थितः । कामगेन स सौभेन क्षिप्त्वा मां कुरुनन्दन ।
 तमश्रौषमहं गत्वा यथावृत्तः स दुर्मतिः । मयि कौरव्य दुष्टात्मा मार्त्तिकावतको नृपः ।
 ततोऽहमपि कौरव्य रोषव्याकुलमानसः । निश्चित्य मनसा राजन् वधायास्य मनो दधे । १३०
 आनर्त्तेषु विमर्द्धञ्च क्षेपञ्चात्मनि कौरव । प्रवृद्धमवलेपञ्च तस्य दुष्कृतकर्मणः ।
 ततः सौभवधायाहं प्रतस्थे मृथिवीपते । स मया सागरावर्त्ते दृष्ट आसीत् परीक्षता ।
 ततः प्रध्माय जलजं पाञ्चजन्यमहं नृप । आह्वय शाल्वं समरे युद्धाय समवस्थितः ।